

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 4.12.2013
COM(2013) 858 final

**RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET, RÅDET OCH
EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN**

**om tillämpningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 om
delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och
ärenden av civil eller kommersiell natur ("delgivning av handlingar")**

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET, RÅDET OCH EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN

om tillämpningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur ("delgivning av handlingar")

1. INLEDNING

Samarbetet mellan medlemsstaternas rättsliga myndigheter är en hörnsten i det europeiska området med frihet, säkerhet och rättvisa i enlighet med artikel 3.2 i fördraget om Europeiska unionen. Samarbetet är särskilt nödvändigt för att garantera ett effektivt översändande mellan medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar för delgivning. Delgivning av handlingar ingår i alla rättsliga ärenden. Ett snabbt och säkert översändande av handlingar är därför centralt för en god rättslig förvaltning och för att skydda parternas rättigheter, särskilt svarandens, i domstolsförfaranden.

Innan det fanns EU-åtgärder på detta område styrdes den gränsöverskridande delgivningen mellan medlemsstaterna främst av 1965 års Haagkonvention om delgivning av handlingar¹.

Den 29 maj 2000 antog EU förordning (EG) nr 1348/2000² som innehåller förfarandemässiga regler för att underlätta gränsöverskridande delgivning av handlingar (nedan kallad *förordningen från 2000*). Förordningen gällde alla EU-medlemsstater utom Danmark. Tillämpningen utökades dock till att omfatta Danmark genom ett parallellt avtal som slöts mellan unionen och Danmark³.

Den 1 oktober 2004 antog kommissionen en rapport⁴ om tillämpningen av förordningen från 2000. I rapporten drog kommissionen slutsatsen att förordningen hade bidragit till att förbättra översändandet och delgivningen av handlingar mellan medlemsstaterna sedan ikraftträdandet 2001. I rapporten uppgavs dock även att kunskapsnivån hos dem som tillämpade

¹ Konvention av den 15 november 1965 om delgivning i utlandet i mål och ärenden av civil och kommersiell natur, http://hcch.e-vision.nl/index_en.php?act=conventions.text&cid=17

² Rådets förordning (EG) nr 1348/2000 om delgivning i medlemsstaterna av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (EGT L 160, 30.6.2000, s. 37–52), <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:32000R1348:SV:NOT>

³ Avtal mellan Europeiska gemenskapen och Kungariket Danmark om delgivning av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (EGT L 300, 17.11.2005, s. 55), http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/site/sv/oj/2005/l_300/l_30020051117sv00550060.pdf. Avtalet trädde i kraft den 1 juli 2007.

⁴ Rapport från kommissionen till rådet, Europaparlamentet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om tillämpningen av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 av den 29 maj 2000 om delgivning i medlemsstaterna av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur {SEC(2004)1145, KOM (2004) 603 slutlig, http://eurlex.europa.eu/smartapi/cgi/sga_doc?smartapi!celexplus!prod!DocNumber&lg=en&type_doc=COMfinal&an_doc=2004&nu_doc=603

förordningen, särskilt lokala organ, kunde förbättras ytterligare, vilket i sin tur skulle underlätta tillämpningen av förordningen. Kommissionen föreslog därför en ändring 2005⁵.

Från och med den 13 november 2008 ersattes förordningen från 2000 av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007⁶ (nedan kallad *förordningen från 2007* eller *förordningen*). Denna förordning är även tillämplig på Danmark enligt det parallella avtalet mellan EU och Danmark.

De viktigaste ändringar som infördes genom förordningen från 2007 är följande:

- Ett krav att det mottagande organet ska vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att genomföra delgivningen så snart som möjligt och under alla omständigheter inom en månad efter mottagandet.
- Ett nytt standardformulär för att upplysa adressaten om att denne har rätt att vägra att ta emot den handling som ska delges.
- Införande av en enhetlig avgift för delgivningskostnaden som fastställs av medlemsstaterna på förhand.
- Enhetliga villkor för delgivning genom posttjänster.

I artikel 24 i förordningen från 2007 fastställs att kommissionen senast den 1 juni 2011 och därefter vart femte år bör se över tillämpningen av förordningen och vid behov föreslå ändringar.

År 2011 inledde kommissionen en undersökning⁷ för att samla in uppgifter och utvärdera tillämpningen av förordningen (nedan kallad *undersökningen*). Undersökningen innehåller en rättslig analys och en empirisk del som grundas på en studie utförd bland flera intressentgrupper från medlemsstaterna⁸.

Tillämpningen av förordningen från 2007 diskuterades vid möten för det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område den 14 januari 2008, 18 september 2008, 30 april 2009, 23 juni 2010 och 9–10 februari 2012. Kommissionen har dessutom beaktat skrivelser, klagomål och framställningar från medborgarna samt förhandsavgöranden från EU-domstolen rörande förordningen⁹.

⁵ Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 av den 29 maj 2000 om delgivning i medlemsstaterna av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (KOM(2005) 305 slutlig – 2005/0126 (COD)).

⁶ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur ("delgivning av handlingar") och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 (EUT L 324, 10.12.2007 s. 79–120), <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:32007R1393:SV:HTML>.

⁷ MainStrat, undersökning av tillämpningen av förordning (EG) nr 1393/2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur, slutlig rapport, juli 2012.

⁸ Sammanlagt 465 intervjuer genomfördes inom EU och 38 europeiska experter inkom med synpunkter och rekommendationer.

⁹ Särskilt mål C-14/08 Roda Golf & Beach Resort SL och mål C-325/11 Alder.

I denna rapport lägger kommissionen fram sin första utvärdering av tillämpningen av förordningen från 2007 för perioden 2008–2012.

2. FÖRORDNINGENS VIKTIGASTE DELAR

Förordningen är tillämplig på mål och ärenden av civil eller kommersiell natur då en rättegångshandling eller en annan handling ska sändas från en medlemsstat till en annan för delgivning. I förordningen anges olika former för översändande mellan medlemsstaterna, särskilt genom sändande och mottagande organ, genom posttjänster, genom diplomatiska eller konsulära kanaler och även direkt¹⁰. Genom en särskild bestämmelse om fastställande av datum för delgivningen skyddas intressena för både den sökande och delgivningens adressat. Adressaten skyddas ytterligare genom bestämmelserna om vilka språk som får användas i handlingar som ska delges och de regler som domstolarna måste följa vid svarandens uttalande. Delgivning får inte omfattas av krav på avgift eller kostnadsersättning i den mottagande medlemsstaten, utom vid användande av en särskild delgivningsform eller anlitan av stämman. I sådant fall betalar den sökande kostnaden, som består av en enhetlig, på förhand fastställd avgift.

Medlemsstaterna är skyldiga att till kommissionen lämna nödvändig information för att förordningen ska fungera korrekt. Varje medlemsstat har en central enhet¹¹ med ansvar för att ge information till de sändande organen, söka lösningar på svårigheter som kan uppstå när handlingar översänds för delgivning och vidarebefordra framställningar om delgivning till det behöriga mottagande organet.

3. FÖRORDNINGENS TILLÄMPNING

Generellt kan det konstateras att förordningen fungerar väl och att dess mål för ökad rättssäkerhet vid gränsöverskridande delgivning av handlingar och ett snabbt och effektivt översändande mellan medlemsstaterna har uppnåtts.¹² Vissa aspekter kräver dock extra uppmärksamhet när man bedömer om och hur systemet för delgivning mellan medlemsstaterna kan förbättras ytterligare.

3.1. Förordningens tillämpningsområde

Förordningen omfattar rättegångshandlingar eller andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur som ska sändas från en medlemsstat till en annan för delgivning där. Ett antal frågor har tagits upp med avseende på förordningens tillämpningsområde.

¹⁰ Detta innebär delgivning genom behöriga personer i den mottagande medlemsstaten om det är tillåtet enligt den medlemsstatens lag.

¹¹ En federal stat, en stat där flera rättssystem tillämpas eller en stat med autonoma territoriella administrationer har rätt att utse mer än ett sådant organ.

¹² Av de personer som intervjuades under utvärderingsstudien instämde 78,5 % i den allmänna uppfattningen att förordningens ikraftträdande har bidragit till att förbättra delgivningen av handlingar mellan medlemsstaterna och att delgivning nu sker snabbare. Se hänvisning i fotnot 7, s. 22.

3.1.1. Vilka handlingar kan översändas mellan medlemsstaterna för delgivning: begreppet rättegångshandlingar och andra handlingar

I mål C-14/08 (Roda Golf) fann EU-domstolen att frågan om vilka handlingar som får översändas mellan medlemsstaterna för delgivning i enlighet med förordningen inte ska fastställas i nationell rätt. Den fråga som hänsköts till domstolen rörde en handling som upprättats inför notarius publicus utan samband med något rättsligt förfarande. Domstolen klargjorde att begreppet ”utomrättslig handling” i den mening som avses i artikel 16 i förordningen från 2000 (som är densamma som artikel 16 i förordningen från 2007) är ett unionsrättsligt begrepp som ska ges en självständig tolkning. Med hänsyn till fördragets och förordningens mål, som är att inrätta ett system för delgivning inom unionen, vars syfte i sin tur är en väl fungerande inre marknad, kan det rättsliga samarbetet inte begränsas till enbart rättsliga förfaranden, utan kan också omfatta ärenden utan rättsliga förfaranden. Domstolen ansåg följaktligen att förordningen är tillämplig på delgivning, utan samband med något rättsligt förfarande, av en handling som upprättats inför notarius publicus.

3.1.2. När måste rättegångshandlingar och andra handlingar översändas från en medlemsstat till en annan för delgivning?

I mål C-325/11 (Alder) hänsköts en annan viktig fråga om förordningens tillämpningsområde till EU-domstolen. Frågan var huruvida det ska fastställas i nationell rätt i vilka situationer en handling enligt förordningen måste översändas mellan medlemsstaterna för delgivning. I detta fall väckte två medborgare bosatta i Tyskland talan vid polska domstolar mot två medborgare bosatta i Polen. Enligt polsk processrätt ska käreande från andra länder ange ett delgivningsombud i Polen som är bemyndigat att ta emot delgivning av handlingar. Om ett delgivningsombud inte anges ska de rättegångshandlingar som riktar sig till denna part läggas till akten och betraktas som delgivna. Kärandena utsåg inget ombud och deras talan ogillades efter den muntliga förhandlingen, som kärandena inte inställde sig vid. Domstolen ansåg att i de fall där den person som ska delges har hemvist i utlandet måste delgivningen av rättegångshandlingar nödvändigtvis ske i enlighet med förordningens krav¹³. Detta innebär att ett system som kräver ett ombud i domstolsmedlemsstaten för delgivning av rättegångshandlingar till parter som är bosatta i andra medlemsstater inte följer förordningen.

3.1.3. Elektronisk delgivning

Elektronisk delgivning blir en allt vanligare form för delgivning av handlingar i medlemsstaterna. I de flesta system där denna delgivningsform används registrerar sig medborgarna (vanligtvis kommersiella eller finansiella institut) hos domstolarna, vilket innebär att delgivningen kan ske direkt via elektroniska medel. Elektronisk delgivning nämns inte i den gällande förordningen. I vissa medlemsstater har frågan väckts om utländska medborgare kan registrera sig i det nationella systemet för elektronisk delgivning, och om delgivning till sådana utländska medborgare bör anses utgöra gränsöverskridande delgivning vid tillämpning av förordningen. Svaret på denna fråga får viktiga konsekvenser, till exempel huruvida rätten att vägra att ta emot en handling som inte är avfattad på något av de språk som avses i artikel 8 i förordningen gäller. Man bör överväga om elektronisk delgivning bör finnas tillgänglig på gränsöverskridande nivå samt om och hur förordningen i sådana fall bör tillämpas. Införandet av elektronisk delgivning som en av delgivningsformerna i förordningen kan främja en effektiv teknikanvändning och kan dessutom bidra till att minska kostnaderna och förseningarna i rättstvister mellan parter i olika medlemsstater. Flera pilotprojekt

¹³ Dom i mål C- 325/11 (Alder) av den 19 december 2012.

genomförs för närvarande, till exempel ”delgivning av handlingar via E-justice”, som medfinansieras av kommissionen. Syftet med projektet är att inrätta ett dematerialiserat och säkrat utbyte av handlingar via en elektronisk plattform mellan justitieministerier, domstolar, stämmingsmän (delgivningsmän) och advokater. Projektet är i sin tur kopplat till e-Codexprojektet, vars syfte är att mer generellt förbättra gränsöverskridande informationsutbyte i rättsliga förfaranden på ett säkert, lättillgängligt och hållbart sätt.

3.1.4. *Delgivning av handlingar och avskaffande av exekvaturförfarandet*

Det gradvisa avskaffandet av exekvaturförfarandet ger upphov till frågan om det krävs ökad harmonisering av de nationella civilprocessuella reglerna i allmänhet och reglerna om delgivning av handlingar i synnerhet. Diskussionerna under förhandlingarna om kommissionens förslag till förordning om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (omarbetning av Bryssel I-förordningen)¹⁴, förslaget till förordning om införande av ett europeiskt föreläggande om bevarande av bankkontotillgångar för att underlätta gränsöverskridande skuldindrivning i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur¹⁵ och förslaget till förordning om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga förfaranden¹⁶ visade att medlemsstaternas regler skiljer sig väsentligt i grundläggande frågor, bland annat följande:

- Vilka handlingar som delges parterna i rättsliga förfaranden: Handlingar som inleder förfaranden delges generellt i samtliga medlemsstater, men delgivningen av domar, kallelser till muntliga förhandlingar etc. varierar stort. Domar delges till exempel i vissa medlemsstater, ibland till och med som ett villkor för att domen ska verkställas i domstolsstaten, medan praxis i andra medlemsstater är att domar generellt inte delges utan ska hämtas av parterna själva vid domstolen.
- Under vilka omständigheter handlingar delges: I en del medlemsstater delges domar inte när parterna var närvarande vid förhandlingarna, antingen personligen eller via ombud, medan det i andra medlemsstater är obligatoriskt att delge domar som ett första steg i verkställighetsförfarandet.
- Av vem handlingar delges: I vissa medlemsstater är delgivningen vanligen parternas ansvar, medan det i andra medlemsstater är domstolen som sköter delgivning av handlingar. I flera medlemsstater varierar ansvaret beroende på vilken typ av handlingar som ska delges (handlingar som inleder förfaranden, kallelse till muntliga förhandlingar, domar etc.).
- Till vem handlingar delges: I en del medlemsstater delges handlingar till exempel till parterna personligen, medan praxis i andra medlemsstater är att handlingarna eller vissa typer av handlingar får eller till och med måste delges till partens juridiska ombud i domstolsstaten.
- Rättsliga följder av delgivning (t.ex. att tidsfrister börjar löpa för överklagande eller beräkning av ränta) eller avsaknad av delgivning (t.ex. möjlighet att tillämpa speciella rättsmedel).

¹⁴ KOM(2010) 0748.

¹⁵ KOM(2011) 445 slutlig.

¹⁶ KOM(2011) 276 slutlig.

På grund av dessa skillnader är det för närvarande osäkert under vilka omständigheter det skydd som garanteras genom förordningen egentligen gäller. Det står i synnerhet inte klart om utländska svarande när så är lämpligt skyddas av förordningens regler om rätten att vägra att ta emot den handling som ska delges (artikel 8), delgivningstag (artikel 9) och rätten till försvar i händelse av utevaro.

Frågan uppstår därför i vilken utsträckning sådana skillnader mellan medlemsstaternas lagar och den bristande rättssäkerhet för medborgarna som detta leder till verkligen är lämpliga inom ramen för det rättsliga samarbetet i Europeiska unionen, särskilt mot bakgrund av avskaffandet av exekvaturförfarandet, eftersom skyddet av rätten till försvar är ett centralt element som måste säkras över gränserna.

3.1.5. Slutsatser om tillämpningsområdet

Av de tidigare punkterna framgår att omfattningen av instrumentet på unionsnivå kan behöva klargöras för att förordningen ska fungera tillfredsställande. Problemet med den rättssäkerhet som uppstår till följd av skillnaderna i de nationella processlagarna måste också lösas. Detta är särskilt viktigt med tanke på förordningens centrala roll i det civilrättsliga samarbetet i allmänhet och avskaffandet av exekvaturförfarandet. I dag har man, efter åren av tillämpning av gemensamma bestämmelser, mer erfarenhet av översändande av handlingar i gränsöverskridande mål och ärenden. Nu kan det därför vara rätt tillfälle att överväga behovet av att lösa rättssäkerhetsproblemet, och en särskilt lämplig lösning kan vara gemensamma minimistandarder för hur handlingar ska delges till utländska parter, vem handlingar kan delges till och vid vilken tidpunkt delgivningen bör ske. På så sätt blir det möjligt att säkerställa ett mer enhetligt skydd av svarande inom unionen, vilket utan tvivel skulle bidra till att öka rättssäkerheten och skyddet av rätten till försvar.

3.2. Begränsningar av förordningens tillämpningsområde

3.2.1. Förordningen är inte tillämplig när adressen till den person som ska delges är okänd

Förordningen tillämpas inte när adressen till den person som ska delges är okänd. Problem har rapporterats i detta sammanhang. Ibland har handlingar översänts med förväntningen att de centrala enheter som inrättats i enlighet med artikel 3 i förordningen skulle hjälpa till med att lokalisera adressaten. Alternativt har förordning (EG) nr 1206/2001¹⁷ (nedan kallad *bevisupptagningsförordningen*) tillämpats för att finna adressen till den person som ska delges. Denna delgivningsform har dock kritiserats för att vara besvärlig, eftersom två olika rättsinstrument måste tillämpas endast för att delge handlingar. Dessutom har det ifrågasatts huruvida bevisupptagningsförordningen är det lämpliga instrumentet för att finna en parts adress, särskilt med tanke på dess tillämpningsområde och kravet enligt artikel 4.1 b i förordningen att ange namn och adress för parterna i en förhandling, vilket förefaller förutsätta att adresserna är kända.

Frågan om hur och med vilka medel svarandes adresser bör letas upp är viktig, särskilt i samband med tillämpningen av flera civilrättsliga instrument, bland andra förordning (EG) nr 44/2001 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (se artikel 26 i den förordningen)¹⁸ och förordning (EG) nr 2201/2003

¹⁷ Förordning (EG) nr 1206/2001 om samarbete mellan medlemsstaternas domstolar i fråga om bevisupptagning i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (EGT L 174, 27.6.2001, s.1).

¹⁸ Förordning (EG) nr 44/2001 kommer att ersättas av förordning (EU) nr 1215/2012 från och med den 10 januari 2015.

om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldransvar (se artikel 18 i den förordningen). Enligt dessa instrument ska handläggningen av målet vila till dess att det har klarlagts att svaranden har haft möjlighet att få del av stämmningsansökan eller motsvarande handling i så god tid att han eller hon kunnat förbereda sitt svaromål eller att *alla nödvändiga åtgärder för detta syfte har vidtagits*. Med avseende på artikel 26.2 i förordning (EG) nr 44/2001 fastställde domstolen att en domstol i en sådan situation endast kan fullfölja förfarandet om den har förvissat sig om att samtliga de efterforskningar som krävs enligt omsorgsprincipen och principen om tro och heder har genomförts för att finna svaranden (se mål C-327/10 Hypoteční banka mot Lindner, punkt 52 och mål C-292/10 Cornelius de Visser, punkt 55). I detta avseende är det viktigt att man har klart för sig vad som kan förväntas vara ”nödvändiga åtgärder” och vem de ska vidtas av (den domstol som handlägger målet, parterna, den centrala enheten eller det mottagande organet i den mottagande medlemsstaten).

Med tanke på dessa svårigheter kan det vara lämpligt att överväga hur den grundläggande och praktiska svårigheten att finna adressen till en person som ska delges kan lösas och klargöra respektive skyldigheter för de myndigheter som deltar i delgivningen. Det kan övervägas huruvida situationer där svarandens adress är okänd skulle kunna tas med i förordningens tillämpningsområde, med vissa skyldigheter att göra en sökning på svarandens adress. Det bör åtminstone klargöras i vilken utsträckning mottagande organ bör göra en sökning på svarandens adress om adressen är känd men inte förefaller vara korrekt.

3.2.2. Delgivning av handlingar till stater

Förordningen omfattar i synnerhet inte skattefrågor, tullfrågor eller förvaltningsrättsliga frågor eller statens ansvar för handlingar eller underlåtenhet vid utövandet av en offentligrättslig maktbefogenhet (*acta iure imperii*). I vissa medlemsstater har frågetecken uppstått i samband med delgivning av handlingar till stater. Enligt artikel 1 undantas i själva verket de ovannämnda frågorna från förordningens tillämpningsområde. Enligt EU-domstolens riktlinjer om tolkningen av begreppet ”privaträttens område” i tvister mellan offentliga organ och privatpersoner kan sådana tvister däremot omfattas av förordningen i den utsträckning de rör talan i civilrättsliga mål och den berörda staten agerar som privatperson (*acta iure gestionis*). Det ska påpekas att även om adressaten för en domstolshandling eller en annan handling i ett mål eller ärende av civil eller kommersiell natur är en stat eller en statlig enhet får alla former för översändande som anges i förordningen användas för att delge handlingar utomlands.

3.3. Snabba förfaranden för översändande och delgivning

Om delgivning av handlingar sker via sändande och mottagande organ är tidsfristen för verkställande av framställningar en månad¹⁹. För översändande av handlingar genom posttjänster, direkt delgivning eller via diplomatiska kanaler anges dock ingen tidsgräns.

Det framgår av undersökningen att förordningen från 2007 har bidragit till att delgivningen av handlingar mellan medlemsstaterna sker något snabbare jämfört med förordningen från 2000 (se bilaga 1). Detta resultat kan anses vara tillfredsställande, särskilt med tanke på att antalet framställningar om gränsöverskridande delgivning samtidigt har ökat. I Tyskland ökade till exempel antalet mål och ärenden från 14 463 år 2009 till 16 329 år 2010. I Storbritannien ökade antalet mål och ärenden från 9 852 år 2009 till 10 395 år 2010. Handlingarna delges

¹⁹ Artikel 7.2 i förordningen.

dessutom snabbare än förut. Man kan därför dra slutsatsen att målet för förordningen från 2007 att göra delgivning snabbare mellan medlemsstaterna har uppnåtts.

Empiriska data visar emellertid att delgivning utomlands fortfarande dras med relativt långa förseningar. När handlingar översänds via sändande och mottagande organ tar det i de flesta fall sammanlagt flera månader för dessa organ att agera. Förseningarna kan förklaras av flera faktorer. För det första kan det ta tid att vidarebefordra en feladresserad framställning till det behöriga mottagande organet. Viktigast av allt är att de flesta förseningarna förefaller bero på bristande språkkompetens hos organen (de behärskar inte de språk som medlemsstaten i fråga har angett som godtagbara för att motta handlingar) och/eller bristande kunskap om tillämpliga bestämmelser hos organen (se punkt 3.3). En del av de rapporterade förseningarna beror dessutom på att de centrala enheterna saknar lämplig utrustning (se punkt 3.4). Effektiva rättsliga förfaranden i en integrerad union kräver dock ett snabbt översändande av handlingar. Det bör därför undersökas hur tidsfristerna för delgivning kan minskas ytterligare, särskilt genom att utforska användningen av elektroniska medel för översändande och delgivning.

3.4. Sändande och mottagande organ

Den huvudsakliga formen för översändande av handlingar enligt förordningen är via sändande och mottagande organ.²⁰

Generellt rapporteras organen fungera tillfredsställande enligt förordningen, förutom att de saknar tillräcklig språkkompetens och/eller kunskap om förordningens bestämmelser²¹. Mottagande organ har till exempel rapporterats avslå framställningar på andra språk än den berörda medlemsstatens officiella språk, även om den medlemsstaten har godtagit andra språk i enlighet med artikel 4.3 i förordningen. Det förefaller även som att mottagande organ ibland har vägrat att delge en handling på grund av att den inte är översatt till deras officiella språk, vilket kan strida mot artikel 8.1 i förordningen.

3.5. Centrala enheter

Centrala enheter har en stödjande men ändå viktig funktion eftersom de har ansvar för att ge information till de sändande organen, söka lösningar på svårigheter som kan uppstå och i undantagsfall och på begäran av ett sändande organ, vidarebefordra en framställning om delgivning till det behöriga mottagande organet.

Generellt sett verkar de centrala enheterna fungera tillfredsställande enligt förordningen. Av de personer som intervjuades inom ramen för undersökningen ansåg 49,6 % att de centrala enheterna fungerar effektivt eller ganska effektivt, medan endast 18 % ansåg att de arbetar ganska ineffektivt eller ineffektivt.²² Vissa problem tas dock upp i undersökningen.

För det första rapporteras att de centrala enheterna i vissa medlemsstater inte har lämplig teknisk utrustning (de är t.ex. inte datoriserade). En sådan situation kan inverka negativt på ett snabbt och säkert översändande.

²⁰ Organen består av statstjänstemän, myndigheter eller andra personer som medlemsstaterna har utsett som behöriga för att översända domstolshandlingar som ska delges.

²¹ Av de personer som blev intervjuade under utvärderingsstudien ansåg 29,9 % att bristande kunskap om förordningen hos sändande och mottagande organ (vilket omfattar problemet med användning av felaktiga språk) var ett problem med avseende på den decentraliserade samarbetsmodellen mellan lokala myndigheter. Se hänvisning i fotnot 7, s. 26 och 160.

²² Se hänvisning i fotnot 7, s. 165.

För det andra konstateras i undersökningen att vissa översändande organ förväntar sig att de centrala enheterna ska hjälpa till med att lokalisera adressater med okänd adress. Förordningen kanske inte är helt tydlig när det gäller i vilken utsträckning de centrala enheterna måste bistå med hjälp i detta avseende. När det gäller problem med att finna adressen till personer som ska delges bör de centrala enheternas roll övervägas och klargöras för att garantera en enhetlig tillämpning av förordningen och förväntningarna i denna fråga.

Avslutningsvis förefaller de upplysningar om centrala enheter som medlemsstaterna lämnar i civilrättsatlasen²³ variera mellan medlemsstaterna. Informationen är mer detaljerad i vissa fall än i andra. Artikel 23.1 i kombination med artikel 3 i förordningen ger ingen tydlig vägledning om vilka upplysningar som medlemsstaterna måste meddela. Det kan vara lämpligt att rationalisera kraven på tillgänglig information så att informationen blir till så stor hjälp som möjligt för systemets användare.

3.6. Språk för framställningar om delgivning

Alla medlemsstater utom Luxemburg godtar engelska som språk för mottagande av framställningar om delgivning av handlingar (se bilaga 2). Engelska förefaller således vara det enda språk som används mellan nästan alla medlemsstater. Dessutom verkar alla medlemsstater utom Irland, Luxemburg och Malta godta framställningar på minst ett annat språk förutom sina officiella språk. Över hälften av medlemsstaterna godtar framställningar på tre, fyra eller till och med fem (Frankrike) språk.

3.7. Språk för handlingar som ska delges – rätten att vägra att ta emot en handling

Syftet med artikel 8 i förordningen är att garantera adressatens processuella rättigheter. Adressaten har rätt att vägra att ta emot en handling om den inte är avfattad på det officiella språket på den plats där delgivningen sker eller på ett språk som adressaten förstår. Kommissionen har uppmärksammat på flera problem i samband med tillämpningen av denna artikel²⁴.

I mål C-14/07 (Weiss) granskade EU-domstolen vissa praktiska aspekter av rätten att vägra att ta emot handlingar. I det föreliggande målet vägrade adressaten att ta emot handlingen på grund av att endast stämmningsansökan var översatt till det språk som föreskrivs i artikel 8 i förordningen, medan bilagorna inte var översatta. Domstolen ansåg att adressaten inte har rätt att vägra att ta emot en stämmningsansökan som ska delges när de oöversatta bilagorna till stämmningsansökan utgörs av stödjande handlingar som enbart fyller en bevisfunktion och inte är nödvändiga för att förstå föremålet för kändens talan och grunderna härför. I samma mål ombads domstolen fatta beslut om vilken funktion en avtalsbestämmelse som slutits mellan adressaten och den sökande fyllde, där adressaten samtyckte till att skriftväxlingen mellan parterna skulle ske på den sändande medlemsstatens språk. Domstolen ansåg att en sådan avtalsbestämmelse inte utgör en presumtion för att adressaten förstår det språket, men utgör en omständighet som domstolen kan beakta när den ska kontrollera om adressaten förstår den sändande medlemsstatens språk.

²³ Europeiska civilrättsatlasen är en informationswebbplats som drivs av Europeiska kommissionen. Den flyttas för närvarande till e-juridikportalen.

²⁴ Endast 35,7 % av de personer som intervjuades i undersökningen hade inte haft problem med tillämpningen av artikel 8 i förordningen, medan 52,9 % rapporterade problem. Se hänvisning i fotnot 7, s. 172.

Dessutom har problem rapporterats med användningen av standardformulären i samband med utövandet av rätten att vägra att ta emot handlingar.

För det första är texten i artikel 8 otydlig när det gäller behovet av att lämna upplysningar i standardformuläret (bilaga II till förordningen) i mål och ärenden där den handling som ska delges är avfattad på den mottagande medlemsstatens språk och där adressaten därför inte kan vägra delgivning på ett giltigt sätt (artikel 8.1 b). Att bifoga standardformuläret i sådana omständigheter kan i praktiken vilseleda adressaterna att tro att de har rätt att vägra att ta emot handlingen.

För det andra har en praktisk fråga ställts om huruvida bilaga II till förordningen bör delges den svarande i sin helhet, dvs. med all text på alla unionens officiella språk, eller om bilagan kan begränsas till att endast innehålla text på den mottagande medlemsstatens språk. Den andra lösningen kan bidra till ekonomiska och miljömässiga besparingar.

För det tredje har frågan ställts om vilka de rättsliga konsekvenserna blir när det mottagande organet underlåter att ge information om rätten att vägra ta emot handlingar (inte bifogar bilaga II). Det står inte klart enligt vilka lagar bedömningen av konsekvenserna av en sådan delgivning (dvs. dess giltighet) bör uppskattas. När det gäller adressatens rättssäkerhet är denna situation inte tillfredsställande eftersom skyddet kan variera mellan medlemsstaterna. I detta sammanhang kan en enhetlig lösning därför vara önskvärd.

För det fjärde har problem rapporterats med att avgöra huruvida en adressat har vägrat att ta emot delgivna handlingar på ett giltigt sätt. I artikel 8 och bilaga II till förordningen föreskrivs att adressaten får vägra att ta emot den handling som ska delges antingen vid delgivningstillfället (direkt till den person som delger handlingen) *eller* genom att återsända handlingen till det mottagande organet. Samtidigt anges i bilaga II att själva formuläret bör återsändas med den handling som ska delges (jfr med adressatens förklaring). Det står följaktligen inte helt klart hur rätten att vägra ska utövas på ett giltigt sätt. I vissa fall har adressaterna inte utövat rätten att vägra vid delgivningstillfället, utan har återsänt bilaga II ordentligt ifyllt (förklaring om vägran), dock *utan* att återsända den handling som ska delges. Frågan ställdes om detta kan anses utgöra en giltig vägran eller ej. En ordagrann tolkning av artikel 8 ger vid handen att en sådan vägran inte är giltig. Det är dock tveksamt om denna tolkning är tillfredsställande: om det utgör en giltig vägran att bara återsända handlingen, *a fortiori* en uttrycklig förklaring i formuläret, även utan själva handlingen. Det kan således vara lämpligt att klargöra denna fråga i förordningen.

Avslutningsvis föreskriver förordningen användning av ett formulär för vägran, men det anges inte hur formuläret bör skickas ut. Adressaten kan således vägra att ta emot handlingen genom att till exempel lämna över formuläret till delgivningsmannen när han eller hon försöker delge handlingen eller genom en enkel skrivelse. Frågan är om det kan vara lämpligt att införa vissa formella krav för att öka rättssäkerheten genom ett effektivt förfarande för vägran att ta emot den handling som ska delges.

3.8. Delgivningsdag

Generellt sett förefaller tillämpningen av artikel 9 (fastställande av delgivningsdag) fungera tillfredsställande och artikeln har bidragit till att uppfylla målet att skydda både den sökandes

och adressatens berättigade förväntningar och rättigheter²⁵. Flera frågor har dock tagits upp. En fråga är fastställande av delgivningsdag enligt den mottagande medlemsstatens lagstiftning (artikel 9.1) i fall där en viss delgivningsform används enligt artikel 7.1 och den delgivningsformen inte är känd i den mottagande medlemsstaten, även om den inte strider mot den medlemsstatens lagstiftning. I sådana fall anges inte delgivningsdagen nödvändigtvis i den mottagande medlemsstatens lagstiftning. Frågan har uppstått om det enligt artikel 9.1 i en sådan situation är möjligt att dra slutsatsen att delgivningsdagen styrs av lagstiftningen i den sändande medlemsstat som tillämpar delgivningsformen i fråga.

Skäl 15 ger dessutom upphov till förvirring om tillämpningen av artikel 9. Det anges att artikel 9 inte gäller i samtliga medlemsstater och att medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om (icke-)tillämpningen av bestämmelsen i de nationella lagarna. Det är uppenbart att artikel 9 inte gäller i alla medlemsstater enligt förordningens text, och att den, i de berörda parternas intresse, bör gälla överallt. Det är inte nödvändigt att ha ett system med ”dubbla datum” i de nationella lagstiftningarna, vilket föreslås i skäl 15. Artikel 9 är direkt tillämplig och anger endast vilken lagstiftning som gäller för fastställande av delgivningsdag, antingen från sökandens eller från svarandens perspektiv. Skäl 15 bör klargöras i detta avseende.

3.9. Delgivningskostnad

Som en allmän regel ger delgivning av handlingar som kommer från en medlemsstat inte upphov till betalning av skatter eller avgifter för de tjänster som tillhandahålls av den mottagande medlemsstaten. När delgivningen sker genom anlitan av stämman eller annan person som är behörig enligt lagen i den mottagande medlemsstaten, eller när en viss delgivningsform används, måste dock den sökande betala kostnaderna för detta. För att underlätta tillgången till rättvisa bör sådana kostnader utgöras av en enhetlig fastställd avgift.

I princip har fastställandet av en enhetlig fastställd avgift som publiceras i den civilrättsliga atlasen avsevärt förbättrat öppenheten kring kostnaderna för gränsöverskridande delgivning. Vissa medlemsstaters angivelser av dessa kostnader är dock inte tillräckligt tydliga²⁶, och andra medlemsstater anger att inga avgifter tas ut trots att så inte verkar vara fallet i praktiken²⁷.

En del praktiska problem har rapporterats i samband med betalning av kostnader. Det har särskilt framförts att det skulle vara till hjälp om uppgifter om organens bankkontonummer, inklusive IBAN- och BIC-koder samt vid behov momsregistreringsnummer anges i den information om sändande och mottagande organ som lämnas i den civilrättsliga atlasen. Det har dessutom rapporterats att de delgivande myndigheterna i vissa medlemsstater tar ut flera extraavgifter förutom de fastställda avgifterna. Detta förefaller inte förenligt med förordningen, och de sändande myndigheterna är osäkra på om endast den fastställda avgiften ska betalas eller om eventuella extraavgifter kan tas ut. Det kan vara lämpligt att klargöra detta i förordningen.

²⁵ Den största gruppen (45,6 %) av de personer som intervjuades i utvärderingsstudien ansåg att tillämpningen av denna artikel inte hade orsakat några problem. Se hänvisning i fotnot 7, s. 175.

²⁶ I det spanska meddelandet anges till exempel att ”kostnaden är i princip den som föreskrivs i gällande spansk lagstiftning (för närvarande anges dock inget fastställt belopp)”.

²⁷ Ett klagomål om delgivning mottogs nyligen i Irland.

3.10. Postdelgivning

Delgivning av handlingar genom posttjänster i enlighet med artikel 14 i förordningen är en av flera olika delgivningsformer. Varje medlemsstat får utföra delgivning av handlingar direkt genom posttjänster till personer som är bosatta i en annan medlemsstat. Delgivning genom posttjänster sker genom rekommenderade försändelser med mottagningsbevis eller motsvarande. Kommissionen insåg att åtminstone en medlemsstat har tolkat artikeln bokstavligen och begränsar användningen av denna delgivningsform till mål och ärenden där delgivningen av handlingar är statens ansvar, dvs. när domstolarna enligt lag anförtros uppgiften att delge handlingar.²⁸ Denna snäva tolkning innebär att parterna när de har ansvaret för delgivningen kanske inte kan använda denna form för gränsöverskridande översändande av handlingar, och kanske inte kan begära att det behöriga organet eller den behöriga personen enligt lagen i bosättningsmedlemsstaten ska delge handlingen till en adressat utomlands i enlighet med artikel 14 i förordningen. Enligt kommissionens åsikt kräver språket i artikeln vissa förbättringar så att denna dubbla tolkning kan undvikas och användningen av posttjänster i gränsöverskridande mål och ärenden görs allmänt tillgänglig för alla.

Utvärderingsstudien har visat att denna delgivningsform används ofta eftersom den är både billig och snabb, och att den till och med föredras framför översändande via sändande och mottagande organ.²⁹ Praktiska svårigheter kvarstår dock fortfarande, vilket inverkar negativt på effektiviteten hos denna delgivningsform.

Ett annat problem är de olika lösningar som anges i de nationella civilprocessuella reglerna för fastställandet av den *personkrets* som delgivning genom posttjänster kan göras till. I vissa medlemsstater kräver vissa civilrättsliga förfaranden att adressaten delges personligen. I andra medlemsstater finns det utrymme för så kallad subsidiär delgivning, där handlingen inte överlämnas personligen till adressaten, utan till en annan person på samma adress. Handlingen kan läggas i brevlådan eller lämnas på en särskild plats under en viss tidsperiod för att hämtas upp av adressaten. ”Subsidiär delgivning” kan vara en giltig delgivningsform enligt lagen i den mottagande medlemsstaten, men kanske inte uppfyller kraven i den sändande medlemsstatens civilprocessrätt. Eftersom bestämmelserna om posttjänster skiljer sig betydligt mellan medlemsstaterna utgör detta problem ett allvarligt hinder för en effektiv användning av denna delgivningsform.

Ett annat problem i samband med posttjänster är *den rättsliga ram* som postoperatörerna omfattas av när de utför registrerad delgivning av en handling till adressaten. Offentliga eller privata posttjänster tillämpar vanligtvis sina egna ”regler” (t.ex. Världspostföreningens regler eller regler för företag som erbjuder specialiserade privata posttjänster) för att delge registrerade handlingar med mottagningsbevis. Dessutom måste flera medlemsstaters postoperatörer uppfylla ytterligare obligatoriska regler i mål och ärenden där den handling som ska delges utgör en juridisk eller annan officiell handling. I sådana fall är postoperatörerna till exempel skyldiga att använda särskilda tjänsteintyg eller måste göra flera på varandra följande försök att delge handlingen. Tillämpningen av sådana regler medför inga problem när den handling som ska delges kommer från nationella domstolar eller myndigheter som postoperatörerna känner till, men om de inte känner till den rättsliga naturen

²⁸ I Frankrike bekräftas denna tolkning av justitieministerns cirkulär 11-08 D3 av den 10 november 2008 (se *Bulletin officiel du Ministère de la Justice* av den 28 februari 2009).

²⁹ Av de personer som intervjuades i studien uppgav 48,6 % att de använde posttjänster mycket ofta, varav 19,4 % förklarade att de föredrog den traditionella formen genom sändande och mottagande organ. Se hänvisning i fotnot 7, s. 181.

hos en utländsk handling kanske reglerna inte tillämpas. I vissa fall är det till och med så att de obligatoriska reglerna gäller för handlingar som delges av nationella domstolar eller myndigheter, men inte för handlingar som delges av utländska domstolar eller myndigheter. Till följd av detta kan delgivningen i slutändan bli ogiltig antingen enligt den sändande medlemsstatens eller den mottagande medlemsstatens lagar, eller till och med båda, om operatören inte insåg den juridiska naturen hos den handling som skulle delges.

Mer generellt verkar det dessutom finnas ett problem i praktiken med *mottagningsbevis* som inte fylls i korrekt eller är ofullständiga, eftersom de inte ger lämpliga bevis på de relevanta uppgifterna om den utförda delgivningen eller försöket att utföra delgivningen.³⁰ Det förekommer ofta att domstolarna i den sändande medlemsstaten i returmottagningsbeviset inte kan fastställa till vem eller när delgivningen gjordes.

Dessa praktiska svårigheter visar att även om alla delgivningsformer som anges i förordningen anses vara likvärdiga (jfr mål C-473/04 Plumex) kanske så inte är fallet i praktiken. För att garantera rättssäkerhet för posttjänster och på så sätt främja denna delgivningsform, som vanligen är mindre kostsam än andra delgivningsformer, måste det vara möjligt att exakt fastställa vem handlingen delgavs till och under vilka omständigheter delgivningen gjordes. En möjlig lösning i detta avseende kan vara att införa ett internationellt standardreturbevis som ska användas av postoperatörerna. Dessutom kan det bli nödvändigt att göra bestämmelserna om ”subsidiär delgivning” mer enhetliga vid delgivning genom gränsöverskridande posttjänster inom medlemsstaterna.

3.11. Direkt delgivning

Genom förordningen införs en möjlighet att använda direkt delgivning av handlingar som en form för översändande (artikel 15). Om så är tillåtet enligt lagen i den medlemsstat där delgivningen sker får en part i ett rättsligt förfarande utföra delgivning direkt genom de personer som den medlemsstaten har utsett som behöriga.

Denna delgivningsform är inte allmänt godtagen. I nuläget ser situationen ut på följande sätt:
Direkt delgivning

- är möjlig i Belgien, Danmark, Grekland, Frankrike, Italien, Cypern, Malta, Nederländerna, Portugal, Finland, Sverige (i princip) och Förenade kungariket (Skottland och Gibraltar),
- är inte möjlig i Bulgarien, Tjeckien, Estland, Spanien, Irland, Lettland, Litauen, Ungern, Österrike, Polen, Rumänien, Slovenien, Slovakien och Förenade kungariket (England, Wales och Nordirland).
- I Tyskland beror godtagande av direkt delgivning på naturen hos de handlingar som ska delges. Luxemburg tillåter direkt delgivning på grundval av ömsesidighetsprincipen.

Denna form för delgivning av handlingar fungerar särskilt bra i medlemsstater där stämmingsmän utför delgivning, t.ex. Frankrike, Cypern, Grekland och Belgien. Andra

³⁰ Utvärderingsstudien visar att de vanligaste problem som uppgavs av de svarande var att mottagningsbeviset inte var fullständigt ifyllt (41,1 %), inte återsändes (40,6 %) eller hade en oläslig underskrift (34 %): se hänvisning i fotnot 7, s. 182.

medlemsstater förefaller vara mer tveksamma till att använda denna delgivningsform eftersom man är osäker på vilka personer som är de stämmingsmän, delgivningsmän eller andra behöriga personer som avses i artikel 15 i förordningen och på villkoren för utförandet av denna delgivningsform i den mottagande medlemsstaten. Kontaktuppgifter till personer som är behöriga att utföra direkt delgivning anges inte i den civilrättsliga atlasen och det står inte klart i vilken utsträckning dessa personer skiljer sig från de mottagande organen. För att förbättra denna delgivningsform så att den kan godtas av alla medlemsstater bör man överväga att öka öppenheten kring vem som utför direkt delgivning och om miniminormer bör fastställas (som för posttjänster).

3.12. Svarandes utevaro

Avskaffandet av exekvaturförfarandet i syfte att skapa verklig rörelsefrihet för domar inom unionen har bidragit till att fördjupa den europeiska integrationen på det rättsliga området. I detta sammanhang skulle det vara fördelaktigt med en viss harmonisering av situationer där domstolar meddelar avgörande även om bevis om att handlingen delgetts eller lämnats inte mottagits (artikel 19.2), och av de tidsfrister som gäller för svarande som vill ansöka om att saken får prövas utan hinder av att fullföljdstiden utgått (artikel 19.4). Enligt artikel 19 får medlemsstaterna för närvarande avge förklaringar i detta avseende, vilket inte garanterar en enhetlig tillämpning av förordningen när det gäller den centrala frågan om skyddet av rätten till försvar.

För att undvika förvirring om identiteten hos de handlingar som avses i artikel 19 kan det dessutom vara lämpligt att anpassa ordalydelsen i denna artikel till de ordalydelser som används i andra civilrättsliga instrument. I synnerhet hänvisas i artikel 19 till en ”stämning eller motsvarande handling”, medan det i andra instrument (t.ex. artikel 26 i förordning (EG) nr 44/2001)³¹ hänvisas till en ”stämningsansökan eller motsvarande handling”.

4. INTERNATIONELL RAM FÖR DELGIVNING AV HANDLINGAR

4.1. Parallellt avtal med Danmark

Under rapporteringsperioden antog rådet 2009 ett beslut i syfte att inrätta ett förfarande för genomförandet av artikel 5.2 i avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Kungariket Danmark om delgivning av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur³². I detta förfarande beskrivs hur samordningen mellan Danmark och unionen ska ske vid förhandlingar om internationella avtal som kan påverka eller ändra förordningens tillämpningsområde.

4.2. Haagkonventionen från 1965 om delgivning i utlandet i mål och ärenden av civil och kommersiell natur

Haagkonventionen från 1965 om delgivning i utlandet i mål och ärenden av civil och kommersiell natur är ett multilateralt fördrag som möjliggör delgivning av handlingar från en signatärstat till en annan utan användning av konsulära eller diplomatiska kanaler. Alla medlemsstater utom Österrike och Malta är parter i denna konvention. Efter antagandet av

³¹ Förordning (EG) nr 44/2001 kommer att ersättas av förordning (EU) nr 1215/2012 från och med den 10 januari 2015.

³² Rådets beslut av den 30 november 2009 (2009/943/EG) om ändring av beslut 2006/326/EG i syfte att inrätta ett förfarande för genomförande av artikel 5.2 i avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Danmark om delgivning av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur.

förordningarna från 2000 och 2007 omfattas Haagkonventionen av unionens exklusiva interna behörighet.

Med tanke på att det skulle vara i unionens intresse att samtliga medlemsstater tillämpar Haagkonventionen är det nödvändigt att ge Österrike och Malta tillstånd att ansluta sig till konventionen i unionens intresse. Unionen kan inte själv ansluta sig till konventionen eftersom den endast tillåter anslutning av stater, inte regionala ekonomiska integrationsorganisationer som EU. Om Österrike och Malta ansluter sig skulle det bli möjligt att tillämpa enhetliga bestämmelser om delgivning i tvister som omfattar svarande från tredjeländer vid medlemsstaternas domstolar. Genom deras anslutning skulle EU dessutom kunna fullgöra sitt politiska åtagande om att främja Haaginstrumenten som gjordes vid unionens anslutning till Haagkonferensen för internationell privaträtt 2007. Kommissionen föreslog att Malta och Österrike skulle ges tillstånd att ansluta sig till konventionen den 6 juni 2013³³.

4.3. Förbindelser med Norge, Schweiz och Island (Luganostaterna)

När det gäller de stater som är avtalsslutande parter i Luganokonventionen från 2007, det vill säga Norge, Schweiz och Island, rekommenderade kommissionen rådet 2012 att ge sitt tillstånd till förhandlingar om slutande av ett avtal om delgivning av handlingar med bland annat dessa stater. Avtalet skulle bidra till att öka det befintliga rättsliga samarbetet genom snabbare och enklare delgivning av handlingar mellan EU-medlemsstaterna och dessa stater. Dessutom skulle det bidra till att Luganokonventionen från 2007 kan fungera effektivt, eftersom delgivning av handlingar är en viktig faktor i skyddet av svarandes rättigheter vid utevaro samt erkännande och verkställighet av domar.

5. SLUTSATS

Förordningen har i allmänhet tillämpats på ett tillfredsställande sätt av medlemsstaternas myndigheter. Den ökande rättsliga integrationen mellan medlemsstaterna har emellertid belyst vissa begränsningar i den gällande förordningstexten. Mot bakgrund av förordningens roll i den rättsliga samarbetsramen för civilrättsliga frågor i allmänhet, särskilt med tanke på avskaffandet av exekvaturförfarandet, bör en fördjupad integration i unionen övervägas, till exempel genom minimistandarder. Även om förseningarna i gränsöverskridande delgivning gradvis har minskat, krävs det ytterligare framsteg för att skapa effektiva rättsliga förfaranden i unionen.

Syftet med denna rapport är att den ska fungera som utgångspunkt för en bred offentlig diskussion om delgivningsförordningens roll i unionens privaträttsområde, och i synnerhet om hur delgivning av handlingar kan förbättras.

³³ COM(2013) 338 final.

Bilaga 1

Genomsnittlig tid för slutförande av framställningar av sändande och mottagande organ jämfört med tillämpningen av förordningarna (EG) nr 1348/2000 och (EG) nr 1393/2007³⁴

Medlemsstat	Organ	Förordning (EG) nr 1348/2000	Förordning (EG) nr 1393/2007	Tid för slutförande av framställningar
ÖSTERRIKE	Mottagande	1–3 månader	1–2 månader	+
	Sändande	–1 månad	–1 månad	=
BELGIEN	Mottagande	1–3 månader	1–2 månader	+
	Sändande	---	---	
FINLAND	Mottagande	1–3 månader	1 månad	+
	Sändande	2–6 månader	1 månad	+
FRANKRIKE	Mottagande	1–2 månader	2–4 månader	–
	Sändande	---	1 månad	
TYSKLAND	Mottagande	1–3 månader	1–2 månader	+
	Sändande	1–2 månader	1–2 månader	=
GREKLAND	Mottagande	2–6 månader	3–4 månader	+
	Sändande	–1 månad	–1 månad	=
IRLAND	Mottagande	2–3 månader	2–3 månader	=
	Sändande	–1 månad	–1 månad	=
ITALIEN	Mottagande	2–3 månader	3–6 månader	-
	Sändande	2–3 månader	2–3 månader	=
LUXEMBURG	Mottagande	1–2 månader	1–2 månader	=
	Sändande	---	1–2 månader	
PORTUGAL	Mottagande	1–6 månader	2–3 månader	+
	Sändande	---	9 månader	-
SPANIEN	Mottagande	2–6 månader	3–5 månader	=
	Sändande	1–2 månader	1–4 månader	-
SVERIGE	Mottagande	1–2 månader	---	=
	Sändande	–1 månad	---	=

³⁴

Baserat på upplysningar från organen för undersökningen om tillämpningen av förordning (EG) nr 1393/2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur, slutlig rapport, maj 2012.

Bilaga 2

	ANMÄLT SPRÅK FÖR MOTTAGANDE AV FRAMSTÄLLNINGAR																		
	EN	DE	FR	ES	IT	DU	BG	SK	CZ	FI	LT	LV	PL	PT	RO	SE	SL	DA	GR
AT	x	x																	
BE	x	x	x			x													
BG	x		x				x												
CY	x																		x
CZ	x	x						x	x										
DK	x		x															x	
ES	x		x	x										x					
FI	x									x						x			
FR	x	x	x	x	x														
DE	x	x																	
EL	x		x																x
HU	x	x	x																
IE ³⁵	x																		
IT	x		x		x														
LV	x											x							
LT	x		x								x								
LU		x	x																
MT	x																		
NL	x	x																	
PL	x	x											x						
PT	x			x										x					
RO	x		x												x				
SK	x								x										
SI	x																x		
SE	x															x			
UK	x		x																

³⁵ Irland godtar också mottagande av handlingar på gaeliska.